

[Søren Andersen.]

det jo sådan, at kommunalbestyrelsen har pligt til at sørge for, at der er anbringelsesmuligheder nok, vuggestuer og børnehaver, en pligt, der går over til selve børnenævnet. Men hvad kan det hjælpe, når ønskerne om byggeri er langt større end bevillingerne? Så må det jo faktisk være sådan, at vi stadig sakker agterud. Der må sikkert gøres en ekstraordinær indsats for at komme denne mangel til livs. Ministeren har på en i højeste grad prisværdig måde søgt nye veje frem, men jeg tror ikke, at disse veje er tilstrækkelige, og der er spørgsmål, som vi ønsker nærmere belyst i udvalgsarbejdet.

Vi har en øjeblikkelig mangel på børnehavesteder, der er sat til 14.000-15.000, og kalkulerer med om få år at skulle bruge 30.000 pladser. Det drejer sig her om 600-700 børnehaver, og derfor er jeg glad ved, at man begynder at interessere sig for type-tegninger og standardiseringsprojekter for at billiggøre byggeriet og for i det hele taget at afhjælpe savnet, så vidt det er muligt.

Det var måske også en idé at spekulere på at lade tilskuddene følge børnene i stedet for at lade tilskuddene tilflyde institutionerne. Jeg kommer ind på disse spørgsmål for at få byggeriet fremmet, for at få de private yderligere interesseret i forholdene.

Jeg erkender, at vi i dag står over for et socialt problem, men vi står også over for et arbejdsmarkedsmæssigt problem med hensyn til simpelt hen at få lille Else og lille Peter anbragt under betryggende forhold, så længe både mor og far er på arbejde. Det er ikke sikkert, at det bliver billigere, men vi må undertiden tænke i nye baner for at klare problemerne.

Det foreslås i lovforslaget, at staten i fremtiden betaler plejeomkostninger for børn indtil 16 år mod nu 15 år. Jeg skal ikke rette indvending herimod, tværtimod.

Endelig foreslår man i lovforslagets overgangsbestemmelser hjemstedskommunernes pligt til at betale ophævet efter en 4-årig afviklingsperiode. Det har man ikke turdet

tidligere, og jeg vil i udvalget rejse spørgsmålet, om det kan gå an at gøre det nu.

Det er lovforslagets tendens i det hele taget at lade stat og kommune overtage en større del af betalingen, sådan som vi for et par år siden gjorde for børn anbragt under særforsorgen. Vi anlagde dengang den betragtning, at de pågældende hjem var hårdt nok belastede i forvejen, og den samme betragtning er det naturligt at gøre gældende her — vi møder den også ofte i landsnævnet — at det betyder noget for forældre, at de skal betale for børnene. Jeg skal dog ikke opponere imod, at man ikke tager skridtet fuldt ud; der kan jo være visse hensyn at tilgodese, f. eks. om det er rimeligt, at forældre, der ikke er særlig efterrettelige med at betale, uden videre kan slippe, og om de, der er pålagt familieretlig bidragspligt, også skal slippe.

Jeg skal sluttelig sige, at det foreliggende lovforslag er et hæderligt forsøg på at modernisere loven om børne- og ungdomsforsorg og ganske givet når et betydeligt skridt frem. Jeg har på en række områder på mit partis vegne givet udtryk for andre synspunkter og omtalt spørgsmål, som jeg ønsker prøvet og behandlet i udvalget, og med disse bemærkninger skal jeg på venstres vegne give tilslutning til en velvillig behandling i det udvalg, som måtte blive nedsat.

Vestergaard Poulsen: Til behandlingen af det lovforslag om børne- og ungdomsforsorg, som vi her diskuterer, kan jeg tilsige det konservative folkepartis velvillige medvirken, men jeg vil dog tro, at den påfølgende udvalgsbehandling kan give anledning til visse ændringer i forslaget.

I bemærkningerne til lovforslaget står anført, at socialforskningsinstituttet har beregnet antallet af børn uden for ægteskab under 7 år og børn, til hvis forsørgelse der af det offentlige udbetales bidrag, til ca. 74.000. Vi forstår derfor, at denne lovgivning er meget betydningsfuld, hvad enten man anskuer og vurderer problemerne ud